

JELOVNIK
KNJIGA 3

RIČARD KORBEN

**LEGLO
STRAVE**

Hauard Filips Lavkraft

DARKWOOD

LEGLO STRAVE
HAUARD FILIPS LAVKRAFT

TEKST

Ričard Korben, po pričama i pesmama Hauarda Filipsa Lavkrafta

CRTEŽ

Ričard Korben

Prvo objavljivanje 2008.

NASLOV ORIGINALA
Haunt of horror: Lovecraft 1-3

MARVEL

marvel.com
©2014 MARVEL

Used with permission. No part of this book may be printed or reproduced in any manner whatsoever whether mechanical or electronic, without written permission of the authors and publisher. The story, characters and incidents in the publication are entirely fictional. All characters appearing in this book and their distinctive likenesses are trademarks of MARVEL ENTERTAINMENT GROUP, INC. All Rights Reserved. Used under licence through Panini S.p.A., Italy.

This edition is published in 2014. By Darkwood

IZDAVAČ

Darkwood d.o.o., Beograd
e-mail: info@darkwood.co.rs

www.darkwood.co.rs

011/2622-867

064/6465-755

GLAVNI UREDNIK

Slobodan Jović

PREVOD

Dejan Ognjanović

(osim gde je drugačije naznačeno)

Lektura:

Agencija Mahačma

Dizajn:

Ivica Stevanović

PRELOM I PRIPREMA ZA ŠTAMPU

Savo Katalina@Pero i miš

UREDNIK

Vladimir Tadić

ŠTAMPA I POVEZ

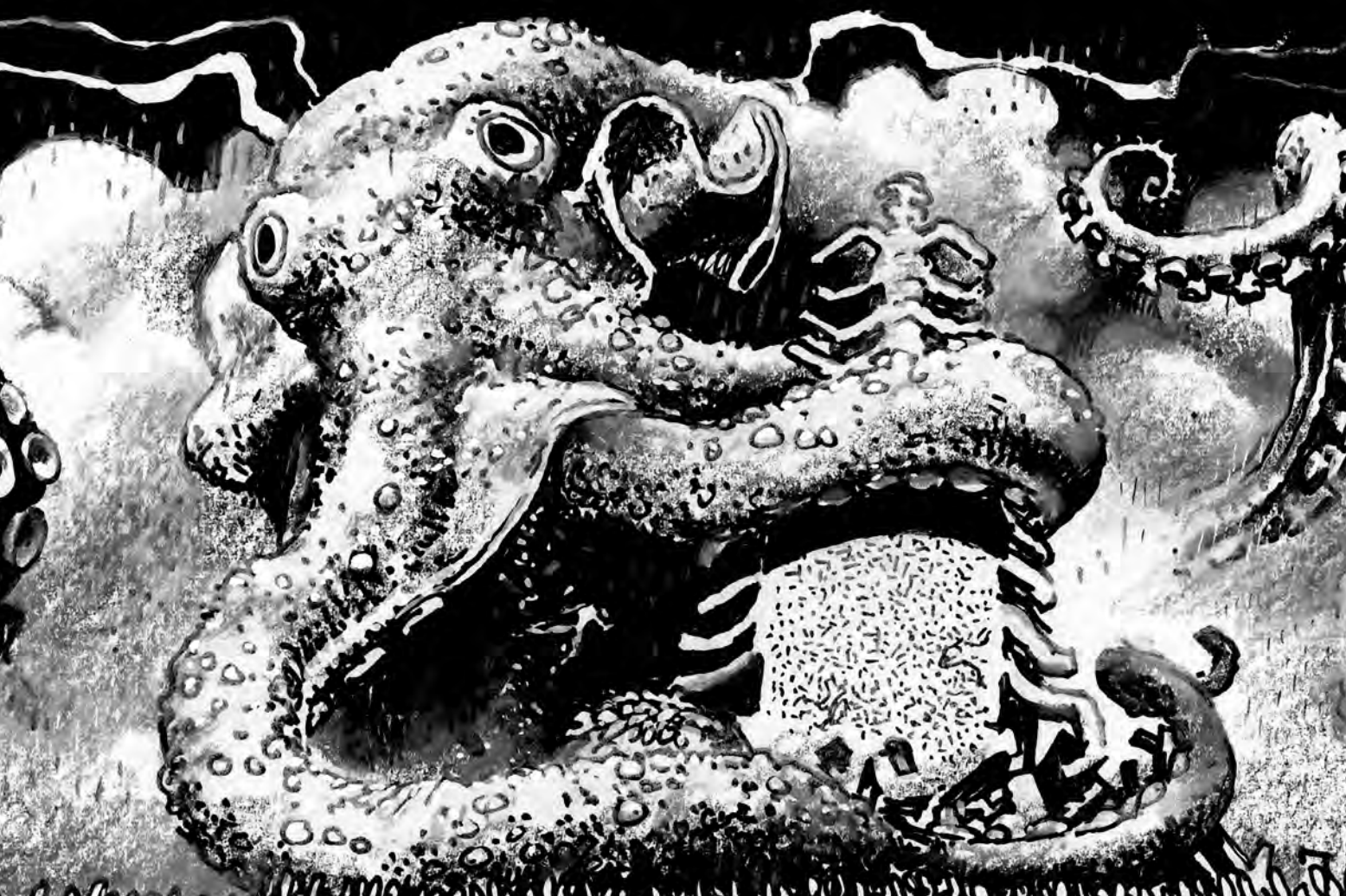
Rotografika, Subotica

CIP - katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd
ISBN 978-86-6163-186-3
COBISS.SR-ID 205654028

HAUARD FILIPS LAVKRAFT (1890–1937) važi za najvećeg majstora horor književnosti. Užasi koje je Lavkraft osmislio, ili bolje rečeno – koji su ga opsedali, bili su kosmičke prirode, s nepojmljivim, stravičnim bićima koja se na čovečanstvo uopšte ne osvrću, ali usled čijih postupaka protagonisti njegovih priča u najboljem slučaju gube razum, a neretko doživljavaju sudbinu višestruko goru od smrti. Lavkraft je slavu doživeo posthumno – život je proveo u Providensu, u Roud Ajlandu (uz traumatični pokušaj života u Njujorku), relativno povučen i siromašan, što je bez sumnje u dobroj meri uticalo na njegov pesimističan stav o sudbini čovečanstva.

RIČARD KORBEN je jedan od najcenjenijih crtača stripova strave i naučne fantastike. Korben je postao poznat po kratkim pričama strave i užasa koje su izlazile u čuvenim časopisima **CREEPY** i **FERIE** (a čiji izbor možete potražiti u drugoj knjizi biblioteke **JEZOVNIK** u izdanju **DARKWOODA**) da bi kasnije prešao u SF magazin **HEAVY METAL**. Njegova najpoznatija dela, pored spomenutih kratkih priča, svakako su **BLADSTAR**, **DEN**, **SVET MUTANATA** i **KUĆA NA GRANICI**. Njegov osećaj za jezu i grotesknost već decenijama plaši čitaoce i oduševljava kritiku.

LEGLIO STRAVE je naslov antologijskog horor časopisa koji je izdavačka kuća **MARVEL** objavljivala tokom sedamdesetih godina XX veka. Ponovno oživljavanje **LEGLA**, koje držite u rukama, donosi nekoliko manje znanih, kao i nekoliko opštepoznatih Lavkraftovih dela – i u tekstualnom originalu i u Korbenovoj stripskoj adaptaciji.

LAVKRAFT i **KORBEN** u **LEGLU STRAVE**... užas je zagarantovan.

PIŠEM OVO POD
OGROMNIM MEN-
TALNIM PRITISKOM...

NESTALO MI JE **DROGE**. USKORO
ĆU MORATI DA POSEGNEM ZA
JEDINIM PREOSTALIM IZLAZOM
- ZA **PROZOROM!**

ALI PRVO MORAM
DA NAPIŠEM OVO
UPOZORENJE
ČOVEČANSTVU.

DAGON

H. F. LAVKRAFT

PRED NAMA
JE VODENI **USHD**
KOJI NIKO NIJE
OČEKIVAO.

PRE TRI MESECA
OBAVLJAO SAM
POMORSKA
ISTRAŽIVANJA
KOJA SU ME
ODVELA U JUŽNI
PACIFIK. TANKER NA
KOME SAM
BIO NAPAO JE
**NEMAČKI BOJNI
BROD.**

TEK ŠTO SAM SE DOMO-
GAO ČAMCA ZA SPASAVA-
NJE, KAD SU ME **OBORILI**
LETEĆI KOMADI METALA.

DOŠAO SAM SEBI U ČAMCU ZA SPAŠAVANJE KOJIM SU UPRAVLJALA DVOJICA NAMRŠTENIH MORNARA. NA NJIH SAM NALETEO MALO RANIJE NA TANKERU.

KAKO SE ČINILO, POMORSKI ISTRAŽIVAČ IM JE BIO OD SLABE VAJDE. DELOVALI SU ZABRINUTO ZA PROSTOR I ZALIHE KOJE BIH TRŐŠIO NA „**NJIHOVOM**“ ČAMCU.

KAZAO SAM IM DA JE NJIHOVO VESLANJE **UZALUDNO** I DA MOŽDA UMANJUJE ŠANSE DA NAS POKUPI NEKI PRIJATELJSKI BROD.

TREBA DA **OSTANEMO** BLIZU MESTA GDE JE TANKER POTOPLJEN.

SA' ĆEŠ DA NAM KOMANDUJEŠ, JE LI? MA, **DOSTA** MI JE TEBE!

ŠTA VI ZAMIŠLJATE?

NEMO' DA SI **GRUB**, ANGUSE, TO NEĆE DA MU SE SVIDA!

AJDE U VODU!

ETO TI! SAD SAMO PROBAJ DA **PLITAŠ** I NEKO ĆE NA KRAJU DA TE POKUPI!

ČEKAJTE!
MOLIM VAS!

HA-HA-
-HA!

NE OSTA-
VLJAJTE ME,
ZA IME
BOGA!

PLIVAO SAM. IZDR-
ŽAO SAM NA POVRŠINI
KOLIKO SAM MOGAO.
ALI UMORIO SAM SE.

TOLIKO SAM
SE UMORIO...

POMISLIO
SAM DA ĆU
UMRETI.

ALI ONDA SAM SE PROBUDIO,
KAO IZ UŽASNOG ALI I
UZBUDLJIVOG SNA.

BIO SAM SAM
U ČAMCU.

NIJE BILO NI
TRAGA DVOJICI
MORNARA.

ISKORISTIO SAM
ZALIHE ZBOG KOJIH
SU BILI SPREMNI DA
ME UBIJU.

POČELA JE
DA PADA KIŠA.

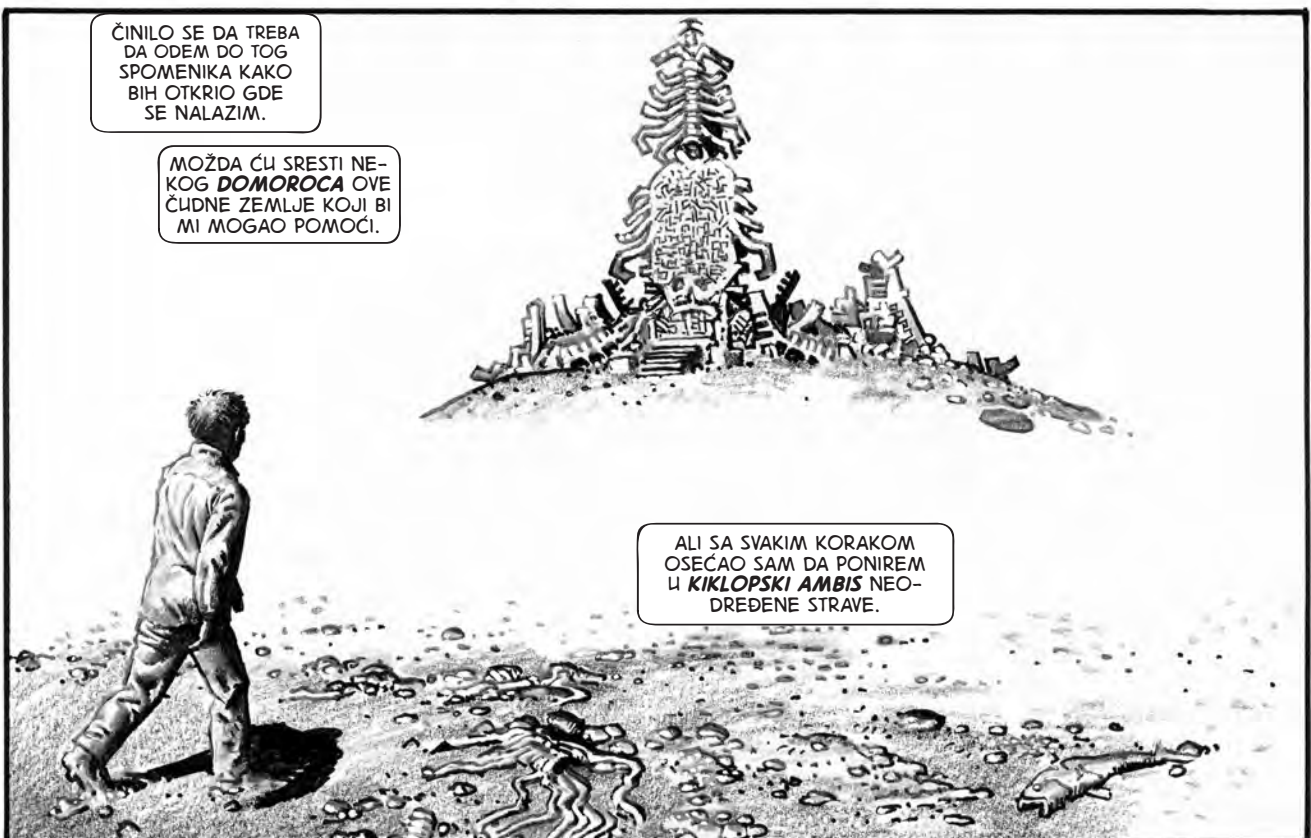
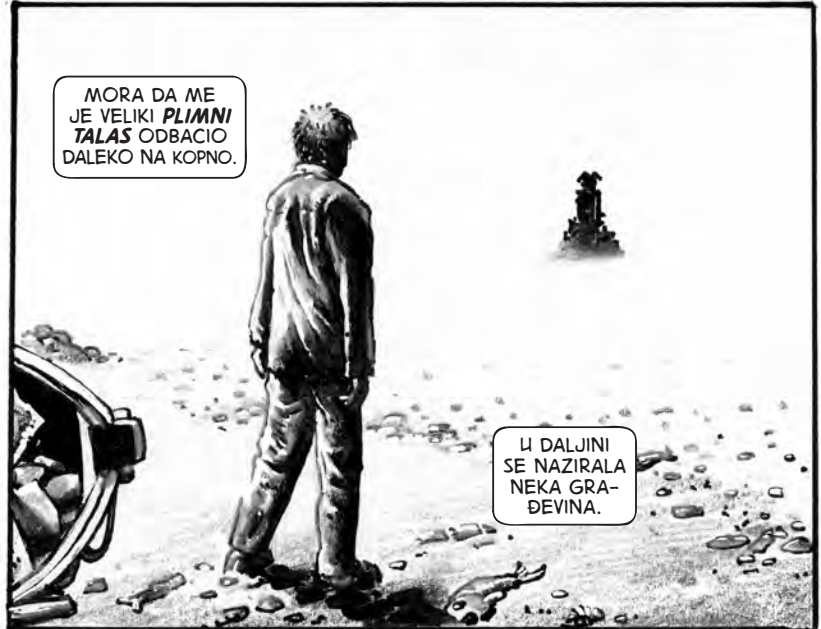

NASTAVILA JE DA
PADA U BESKRAJ,
MOŽDA DANIMA.

POVREDA
GLAVE ME JE
UMARALA.

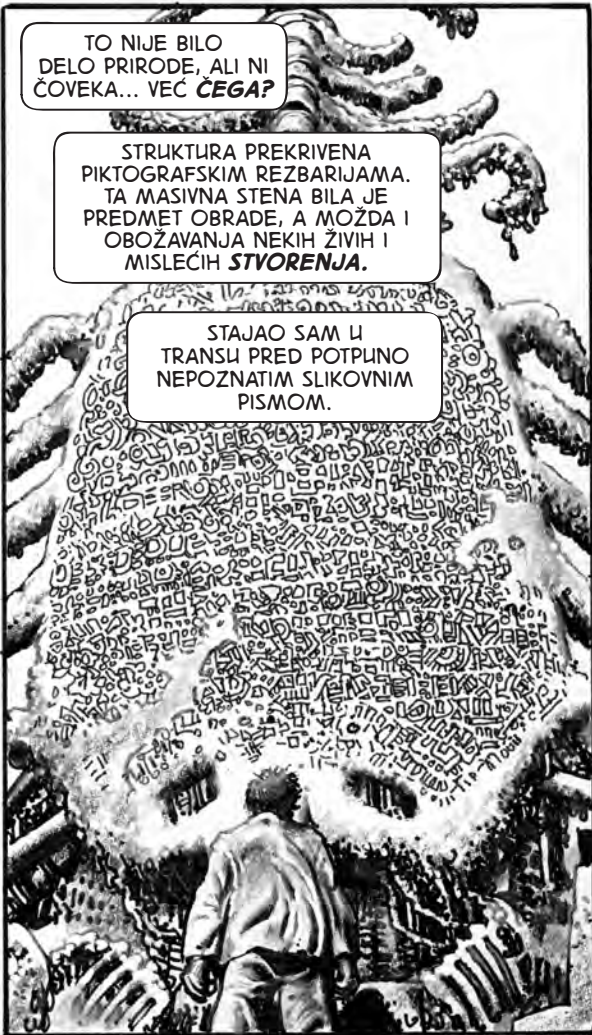
MOŽDA
ĆU STVARNO
UMRETI OVDE.
SAM.

TO NIJE BILO
DELO PRIRODE, ALI NI
ČOVEKA... VEC **ČEGA?**

STRUKTURA PREKRIVENA
PIKTOGRAFSKIM REZBARIJAMA.
TA MASIVNA STENA BILA JE
PREDMET OBRADJE, A MOŽDA I
OBOŽAVANJA NEKIH ŽIVIH I
MISLEĆIH **STVORENJA**.

STAJAO SAM U
TRANSU PRED POTPLINO
NEPOZNATIM SLIKOVNIM
PISMOM.

POSLE NEKOLIKO SATI
PROUČAVANJA POČELO
JE DA MI BIVA JASNO, NA
NEKI ČUDAN, **TUĐINSKI**
NAČIN...

IZNENADA...

BUUUM!

BUUUM!

SPOPALA ME JE VIZIJA POMORSKOG
PAKLA! OKUPLJALA SE SKUPINA
NEKAKVIH **STVOROVA**.

MORA DA SU ME
VIDELI, ALI TO NIČIM
NISU POKAZALI.

BUUUM!

PRINELI SU **ŽRTVE**
NA OVAJ OLTAR.

OTKRIO SAM **ŠTA SE**
DESILO MOJIM **BIVŠIM**
KOMPAJONIMA
IZ ČAMCA.

BUUUM!

BILI SU **PROKLETO** POLULJUDSKI,
NALIK RIBAMA I VODOZEMCIMA!

I **IGRALI** SU! ŠLJAPKALI
SU I GACALI, LJIGAVO I
GNJECAVO SE IZVIJAJUĆI!

BIO JE TO **OGAVAN** LIŽAS, KAKAV
SE NE MOŽE ZAMISLITI! MISLIM
DA SAM TADA **IZGUBIO RAZUM!**

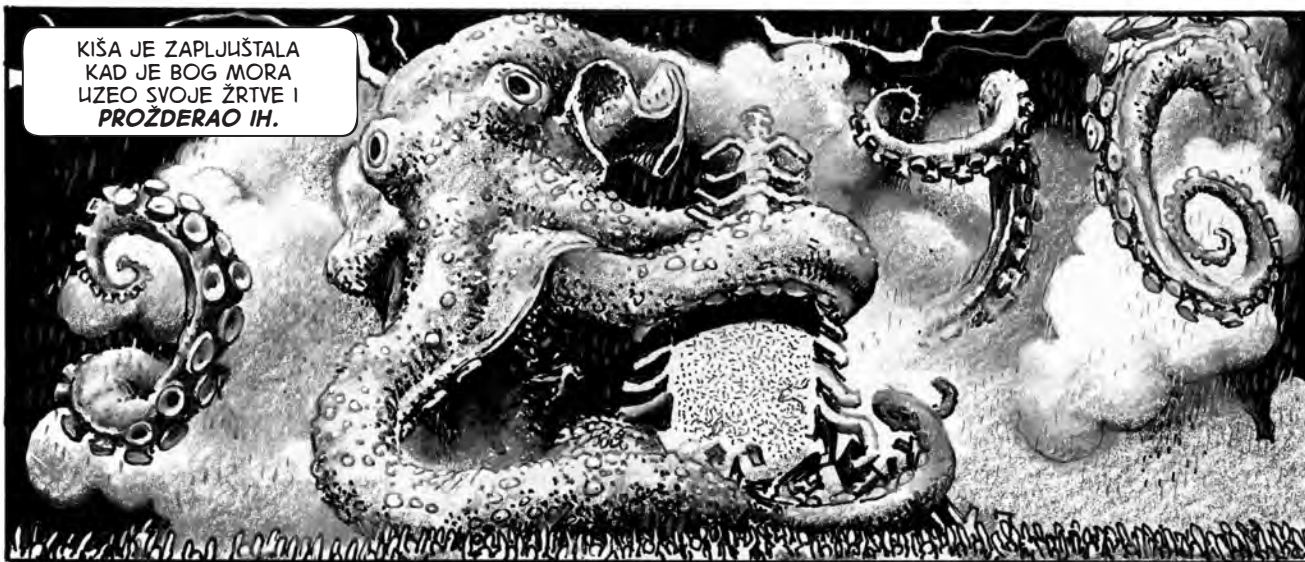
BAŠ KAD SAM HTEO
DA **POVRATIM**, NJIHOVO
KRETANJE SE ZAUSTAVI.

PRATIO SAM IM
SMER POGLEDA.

U IZLUĐUJUĆOJ TIŠINI
POLAGANO SE UKAZIVALO
NEŠTO MASIVNO, DŽI-
NOVSKO I **OGAVNO**...

KIŠA JE ZAPLJUŠTALA
KAD JE BOG MORA
UZEO SVOJE ŽRTVE I
PROŽDERAO IH.

AAAAAGGGGGG!!

NIJE ME BILA
BRIGA DA LI ĆE ME
OTKRITI! POTRČAO
SAM U PANICI!

BEZUMNO SAM BRBLJAO!
ČAS SAM PLAKAO, ČAS SE
LUDAČKI SMEJAO!

POSLE TOGA SVE
MI JE MUTNO. MORA
DA SAM DOSPEO
DO ČAMCA.

IZRONIO SAM IZ SENKI U BOLNICI U SAN FRANCISKU. KAŽU DA SAM TU NEDE- LJAMA BULAZNIO U DELIRIJUMU.

POKUŠAO SAM DA IM IZNESEM SVOJU PRIČU, ALI **NISU HTELI** DA SLUŠAJU.

KAD SAM INSISTIRAO NA OPASNOSTI KOJA NAM PRETI, STRPALI SU ME U **LUDAČKU** ČELIJU!

POBEGAO SAM JEDNE KIŠNE NOĆI, ALI KOJA JE KORIST OD TOGA?

PITAM SE ZAŠTO ME NISU ZGRABILI ONDA KAD SU MOGLI. ZA ŠTA SU ME ČUVALI?

MISLIM DA JE KRAJ BLIZU.

ŠTA JE TO?

ŠKIIP

SNAP!

AAAAAGGGGG!!!
NEĆETE ME UHVATITI! NIKADA!

KRAJ

DAGON

Pišem ovo pod ogromnim mentalnim pritiskom, pošto me od večeras više neće biti. Bez novca i na samom kraju zalih substance koja mi u potpunosti život čini trpeljivim, ne mogu nadalje podnositi to sveopšte mučenje; stoga ću se vinuti sa ovog prozora mansarde ka ništavnoj kaldrmi pod njim. No, uprkos mom otvorenom robovanju morfijumu, ne dozvolite sebi pretpostavku da sam slabić ili izopačenjak. Jer nakon što pročitate naredne naprasno napisane stranice, možete pogoditi, iako nipošto nećete moći da pojmite, zašto je u mom slučaju preko potrebno domoći se zaborava ili smrti.

Tamo gde se velelepnom Pacifikom, čini se, najmanje saobraća, na najotvorenijem moru, zbilo se da je poštanski brodić za koji sam bio zadužen postao žrtva nemačkog razarača. Veliki rat se tada tek počinjao rasplamsavati, te kajzerovske okeanske snage još uvek nisu potpale pod degradaciju kao u docnijim godinama, pa je tako naš brodić neprijatelju došao poput prave nagrade, dok smo mi, njegova posada, tretirani s najvećom učtivošću koja se može isposlovati za pomorske zarobljenike. Disciplina naših zavojevača zaista beše nadasve liberalna, pa je, recimo, moja malenkost sama komotno uspela pobeći pet dana nakon zarobljavanja, i to čamčićem punim vode i zalih, koji su mogli da potraju duže vreme.

Kad sam konačno ostao sam na otvorenom moru, nisam imao uvid u okruženje. Kako, isto tako, nikad nisam bio kompetentan navigator, samo sam površno, i to pomoću sunca i zvezda, mogao utvrditi da se otprilike nalazim južno od ekvatora. O geografskoj dužini nisam znao ništa, dok nijednog ostrvca niti linije nekog priobalja ne beše u mome vidokrugu. Pretežno vedro vreme išlo je uz moj bok dobar broj dana i u istom tom društvu ključajućeg sunca besciljno sam plutao pučinom, svaki čas iščekujući da neka barkasa zaseče valove u mome smeru ili pak da me more izbaci na obale nekakvog naseljivog kopna. Međutim, ni brod, a ni kopno ne iskrснуše preda mnom, te mi, potom, ne preostade ništa drugo do da počnem očajavati zbog tolike moje napuštenosti unutar ustalasanog prostranstva sveopšteg plavetnila.

Promena se zbila dok sam spavao. Očito je da njene detalje nikada neću doznati, zato što je moj dremež, odveć nemiran i inficiran snovima, bio neprekinut. I nakon što sam se probudio, beše to da bih otkrio samog sebe dopola usisanog u gnjecavo prostranstvo od paklenog crnog gliba što se prostirao oko mene u jednoličnom lelujanju sve dokle mi je pogled sezao, dok je moj čamac, nedaleko odatle, štrčao nasukan.

Iako je više no lako zamisliti da je moj prvi utisak bio očaranost pred čudesnom i sasvim neočekivanom transformacijom okolnog pejzaža, ono što sam osetio više je bilo zaprepašćenje negoli zadivljenost; zbog toga što se u vazduhu i u natrulom tlu smesta dao osetiti uvredljiv, nastran kvalitet koji me je zaledio do same srži.

Celokupno područje beše ukvareno od raspadajućih trupala riba i, s njima, ostalih skoro sasvim neopisivih stvari što sam mogao nazreti kako izviruju iz ogavne glibeži tog beskrajnog blatnjavog kopna. Zato je možda bolje da se ne nadam da ću najprostijim rečima uspeti da prenesem neizgovorljivu nagrdnost onoga što može nastanjivati tu neograničenu tišinu i beživotno prostranstvo. Za moj sluh ništa nije postojalo, a isto se može reći i za pogled, ako u obzir ne bih uzeo silnu prevlast tamnoga mulja; pa ipak, pomenuto jedinstvo morskog spokoja i istovetnost pejzaža rađali su u meni užas na granici mučnine.

Sunce je i dalje nesmanjenom žestinom grejalo s neba i ostavljalo mi iluziju da je bezmalo crno u svoj svojoj okrutnosti, neometeno oblacima; odavalo je utisak da reflektuje mastiljavu močvaretinu ispod mojih stopala. I dok sam upuzavao u nasukani čamac, shvatao sam da samo jedna teorija može objasniti moju situaciju. Putem naglog vulkanskog potresa moćan komad okeanskog dna nekako je iznedren na površinu, otkrivajući područja što su kroz nebrojene milione godina ležala skrivena ispod neizrecivih vodenih dubina. Jer tako je neizmeran bio opseg nove zemlje što je ustala poda mnom da nisam mogao da opazim ma i jedan, ni najtanušnji, zadah uzburkanog mora, koliko god da sam naprezao sluh. Niti sam mogao nazreti ikakvu morsku pticu kako vreba onolike nasukane lešine.

Nekoliko časova sedeo sam, razmišljajući, u čamcu oštro nagnutom na stranu, što mi je stvaralo blagi štit od sunca koje je grabilo po horizontu. Dok je dan proticao, tlo je izgubilo nešto od svoje gnjecavosti, ubedljivo nagoveštavajući da će se u dogledno vreme osušiti u dovoljnoj meri da mi omogući pešačenje po njemu. Iste večeri loše sam spavao, da bih već sledećeg dana nabio svoj ranac vodom i jestivim potrepštinama, opremivši se za putešestvije po kopnu u potrazi za iščezlim morem i mogućim spasom.

Trećeg jutra uvideo sam da je suvo tlo sasvim podobno da prihvati moju težinu a pritom me ne usisa s površine. Smrad ribe postajao je izluđujući; no, kako sam bio opterećen daleko ozbiljnijim stvarima da bih iole mario za takvo jedno minorno zlo, hrabro sam se zaputio prema nepoznatom cilju. Čitavog dana išao sam u pravcu zapada, ka udaljenom brežuljku kao jedinoj uzvišici u pustopoljini mog vidokruga. Logorovao sam na mestu gde me je dočekala mrkla noć, a već narednog jutra nastavio sam da se krećem prema brežuljku što mi je tada delovao tek neznatno bliže nego onda kad sam ga spazio prvog dana. Četvrte večeri svog putešestvija doteturao sam se do dna brega, tačnije do svojevrsnog nasipa, koji je, najposle, ispao mnogo viši no što se činio izdaleka, stepenik prema dolini nadasve oštrijeg reljefa nego do sada. Isuviše iznuren za pentranje, noćio sam u senci tog brda.

Nemam predstavu zbog čega moji sni te večeri behu neukrotivi; međutim, pre nego što se nepotpuna ali fantastično osvetljena mesečeva lopta podigla daleko

iznad istočnog dela prostranstva, ja bejah potpuno budan i obliven hladnim znojem, istovremeno odlučan da te večeri više ne pokušavam zadremati. Vizije koje sam iskusio postarale su se da izgubim volju da ih još jednom istrpim. U mesečevom sam odsjaju pak dobio priliku da uvidim koliko beše nepromišljeno putovati danju. Bez vreline sunca nad glavom, moje putešestvije bi me koštalo mnogo manje energije; i, zaista, u datom trenutku osećao sam se spremnijim za penjanje po brdu negoli u sumrak, kada me je pomisao na taj podvig obeshrabrila. Pokupivši ranac s tla, krenuo sam prema vrhu uzvišenja.

Već sam istakao da je neprekidna monotonija okolnog vresišta u meni budila blagu jezu, ali imam osećaj da je moja jeza postala znatno opipljivija čim sam se prebacio preko brdskog navoja i osmotrio suprotnu stranu što se beše razastrla u neizmernu jamu ili kanjon, čije mračne niše i uvaline mesec još uvek nije mogao obasjati. Imao sam osećaj da stojim na ivici sveta i preko nje virim u beskrajni haos večite noći. Kroz moj užas nagrnuše sećanja na *Izguubljeni raj*, kao i na Satanino užasavajuće pentranje kroz neuobličena carstva tmine.

Dok se mesec sve više pomaljao na nebu, počeo sam da uviđam da strane dotične udoline nisu pod pravim uglom kako sam isprva zamišljao. Njeni obodi i izbačeni kameniti slojevi pružali su poprilično korisna uznožja za lagan silazak, dok je, posle spusta od nekoliko stotina stopa, nizbrdica postajala sasvim postepena. Pokrenut pobudom koju ne umem definisati, s teškoćom sam zabauljao niz krševitu padinu i našao se na mnogo blažoj kosini pod njom, zureći u stigijski mračne dubine gde nikakvo svetlo još ne beše prodrlo.

Najednom je sva moja pažnja bila usredsređena na ogroman objekat na suprotnoj strani jame što se strmo uzdizao na stotinak metara ispred mene; u objekat što se beleo, odašiljući tek pridošle zrake nadolazeće mesečine. Uskoro sam počeo da ubeđujem sebe kako je reč tek o džinovskom komadu kamena, iako sam svesno razaznavao da njegove konture i pozicija ne odgovaraju baš odlikama uobičajenih dela prirode. Nešto pomnije ispitivanje pogledom ispunilo me je utiscima što ih prosto u reči pretvoriti ne mogu; jer, uprkos njegovom enormnom opsegu, kao i poziciji unutar ambisa što je zjapio na dnu okeana od kada je sveta i veka, bez sumnje sam mogao naslutiti da strani objekat predstavlja dobro oblikovani monolit, čija je neizmerna masa plod građevinske veštine, pa možda i predmet obožavanja, inteligentnih bića.

Zaslepljen i obamro, a opet bez trunke divljenja dostojnog jednog naučnika ili arheologa, temeljnije sam proučio svoje okruženje. Mesec nadomak zenita živopisno je rasipao svetlost povrh natkriljujućih litica ponora, obznanjujući činjenicu da je nezanemarljiv komad daleke vode potekao samim dnom, nestajućim potom na svom zavojitom putu u oba smera, skoro mi natopivši stopala dok sam stajao na ovoj strani. Prekoputa ponora nagli talas sprao je podnožje kiklopske tvorevine, te sam na njenoj površini sada bio u prilici da primetim natpise zajedno

s grubim gravurama. Zapisi behu predstavljeni u sistemu hijeroglifa, meni sasvim neznanih i nimalo nalik ičemu što sam mogao videti u knjigama, a sastojali su se velikom većinom od konvencionalnih vodenih simbola: riba, jegulja, hobotnica, ljuskara, mekušaca, kitova i drugih. Nekoliko znakova očevidno je prikazivalo okeanske stvari sasvim nepoznate modernom naučnom svetu, no ja sam bio u prilici da ih posmatram dok su se raspadale na podignutom morskome dnu.

U svakom slučaju, ono što me je skamenilo u mestu beše slikovita rezbarija. Jasno vidljiva prekoputa vodenog pojasa zahvaljujući svojoj veličini, sadržala je skup bareljefa čija bi gnusnost podstakla ljubomoru jednog Dorea. Mišljenja sam da su te stvari imale prikazati ljude – neku sortu ljudi, u najmanju ruku; dotične kreature predstavljene su kako se zabavljaju poput riba u strujama neke priobalne špilje ili pak odaju poštu nekom monolitskom svetilištu koje se izgleda takođe nalazilo pod talasima. O njihovim licima i oblicima ne usuđujem se da zborim u detaljima, zbog toga što me sâm prisaćanje na njih dovodi na rub nesvestice. Nakazni van pojmovâ Poove i Balverove mašte, oni su imali prokletu ljudsku fizionomiju u opštem pogledu, uprkos spojenim prstima na rukama i nogama, šokantno širokim i otromboljenim usnama, staklastim i ispupčenim očima i drugim crtama neprijatnim za prisaćanje. Zanimljivo, izgledalo je da su bezmalo sve njihove crte uklesane preuveličane u odnosu na svoju pozadinu, jer je jedno biće, prikazano u činu ubijanja kita, ispalo skoro istih dimenzija kao njegova žrtva. Stavio sam naglasak, velim, na njihovu grotesknost i neljudsku veličinu, ali onda odlučih da se radi o imaginarnim bogovima neke primitivne ribarske naseobine, odnosno plemena čiji je poslednji predak ispario u eri pre rođenja praiskonskog neandertalskog čoveka. Slomljen i osećajući strahopoštovanje pred tim kratkim pogledom u prošlost, van intelektualnog domena ma i najodvažnijeg antropologa, ostao sam na svom mestu, utonuo u kontemplaciju, dok je mesec nastavio da baca uvrnute odraze na tihi ponor preda mnom.

Potom sam, neočekivano, ugledao nešto. Sa skoro neosetnim praćakanjem, ne bi li doplutala do površine, ta stvar je zašla u vidokrug iznad mračnih voda. Ogromna, kiklopska i odvratna, odrazila se poput nadnaravnog čudovišta iz košmarâ prema monolitu, oko koga je obavila svoje džinovske krljuštaste udove i, klanjajući se gornjim delom tela, ispuštala izvesne odmerene zvuke. Mislim da sam upravo tada i izgubio razum.

O svom mahnitom penjanju do vrha padine i ponovnom spuštanju niz liticu u svekoliku bezobličnu pustopoljinu odakle sam i došao, kao i o svom delirijumskom povratku do nasukanog čamca, malo čega se sećam. Verujem da sam mnogo pevao i nastrano se smeškao u trenucima kad pevati nisam mogao. Posedujem većinom neraspoznatljiva sećanja o silnoj oluji na moru čim sam se domogao čamca. Uostalom, znam da sam čuo tutnjavu gromova i sve one zvuke koje priroda ume da proizvede kad nije u dobrom raspoloženju.

Nakon što sam izronio iz senovitih prostora, našao sam se u bolnici u San Francisku; doveden tu zahvaljujući kapetanu izvesnog američkog broda što me je pokupio nasred okeana. U delirijumu sam mnogo toga izrekao, no docnije sam zaključio da je mojim rečima data tek površna pažnja. O bilo kakvom uzdizanju kopna u Pacifiku moji izvori nisu znali ništa, niti mi se činilo od esencijalnog značaja da insistiram na nečemu za šta sam znao da mi neće poverovati ni reči. Nedugo nakon otpuštanja iz bolnice otišao sam u posetu poznatom etnologu i zabavljao ga interesantnim pitanjima u vezi s drevnim filistinskim legendama o Dagonu, ribolikom božanstvu. Najzad sam, zaključivši da je čovek beznadežno konvencionalan, prestao sa zapitkivanjem.

Noću, naročito kad pun mesec počne da opada, ponovo vidim ono biće. Ubrizgavam sebi morfijum, no droga pruža samo prolazno olakšanje, iako me je do sada poput beznadežnog roba već uvukla u svoje čeljusti. Trenutno se nalazim u stanju kada moram sve okončati, s obzirom na to da sam zapisao čitav događaj zarad čestite informacije ili prezrive zabave svojih poznanika. Često priupitam sebe da se nije radilo možda o čistom prividu – nusproduktu groznice dok sam ležao na suncu i brbljao uprazno na otvorenom čamcu posle bekstva s nemačkog ratnog broda. To doista upitam sebe, međutim, kao i uvek, umesto odgovora u moj um nagrne ona odurna, živopisna vizija. Ne smem ni pomisliti na pučinu a da ne osetim drhtaj zbog bezimernih stvari koje možda baš ovog momenta gmižu i valjaju se po njenom muljavom dnu, obožavajući svoje pradrevne kamene idole i urezujući u podvodne kolosalne granitne obeliske sopstvene nepodnošljive crte. Snevam o danu kada bi se oni mogli izdići preko grandioznih talasa ne bi li, onim smrdljivim kandžama, povukli u more ostatke slabašnog i ratovima izjedenog čovečanstva – o danu kada će kopno potonuti i mračni okeanski pod izroniti u centar univerzalnog pandemonijuma.

Kraj je blizu. Mogu čuti puzanje iza sobnih vrata, kao da nečija divovska žvalava telesina drema odmah pokraj njih. Ali nikada me neće naći. O, bože, ta ruka! Ka prozoru! Ka prozoru!

Preveo: Ratko Radunović
(Izvorno u knjizi *Nekronomikon*,
Everest Media, Beograd, 2008)

OŽILJAK

PREMA PESMI
„PREPOZNAVANJE“
H. F. LAVKRAFTA

IZGUBLJENA U SIVOJ, MAGLOM
ZAGLUŠENOJ DOLINI, USAMLJENA
FIGURA BOLNO SE TETURA.

PREPADNE GA ZVUK
TIHOG ŠUŠKANJA.

MOŽDA JE TO
NEKO KO BI GA
MOGAO POVESTI?

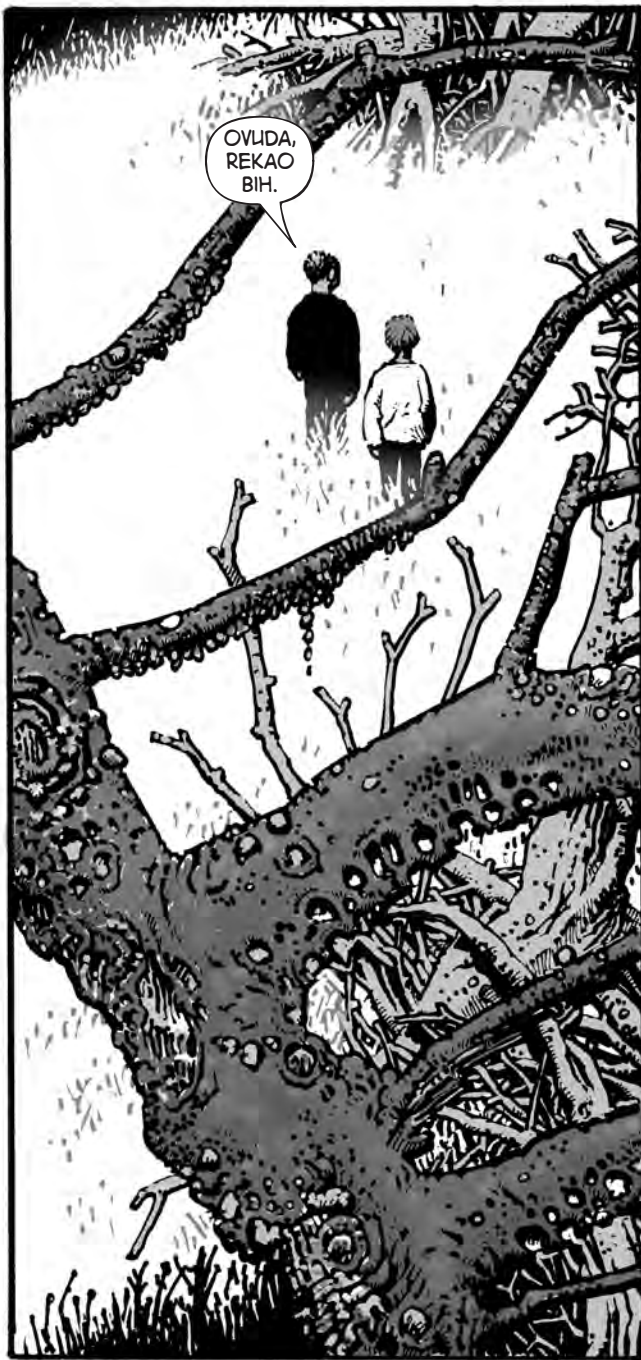
SAMO NEKI KLINAC,
MOŽDA ISTO TAKO
IZGUBLJEN...

ZDRAVO. DA LI
ZNATE ZA IZLAZ
ODAVDE?

NE, ALI
SMRKAVA SE.
BOLJE DA NEŠTO
PREDUZMEMO.

OVUDA, REKAO BIH.

TREBAĆE NAM BAKLJA. OVO GRANJE JE SUVIŠE VLAŽNO DA BI SE UPALILO.

ŠUMA MOŽE DA BUDE OPASNA. NAROČITO NOĆU. A JA NE MOGU DA TRČIM S POVREĐENOM NOGOM.

AJDE, UPALI TO, STALNO ČUJEM NEKE ZVUKE.

EVO GA! TO MI JE BILA POSLEDNJA ŠIBICA.

KAKAV JE TO ZVUK?

ŠTA?

BUUUM
BUUUM
BUUUM
BUUUM
BUUUM

DOPIRE IZ ONOG
GUSTOG ŽBUNJA.

IMA TU
JOŠ NEČEGA.
SLUŠAJ!

SAD NE
ČUJEM NIŠTA.

TIHO!

NEŠTO
NELJUDSKO
STIŽE!

HAJDEMO
ODAVDE!

ČEKAJ, VA-
TRA ĆE NAS
ZAŠTITI!

NEMOJ
DA ODNEŠ
BAKLJU! NE
MOGU DA
TRČIM!

ŽALIM
SLUČAJ!

MOLIM TE!
NE MOGU
DA TRČIM!

ZA IME
BOŽJE, OSTAVI
MI BAKLJU!

MATORA
BUDALA! SAMO BI
ME USPORAVAO!

AKO NE MOŽE
DA SE SPASE, KO
MU JE KRIV!

MENE NEĆE
LHVATITI. BAKLJA ĆE
MI OSVETLITI PUT.

BOLJE MI JE DA...

ONI DOLAZE!

STUMBLE!

THUMP THUMP

PLUNA BESA, STVO-
RENJA SE USTREMIŠE
NA OLTAR.

S DRUGOG SVETA...

S JUGOTA!

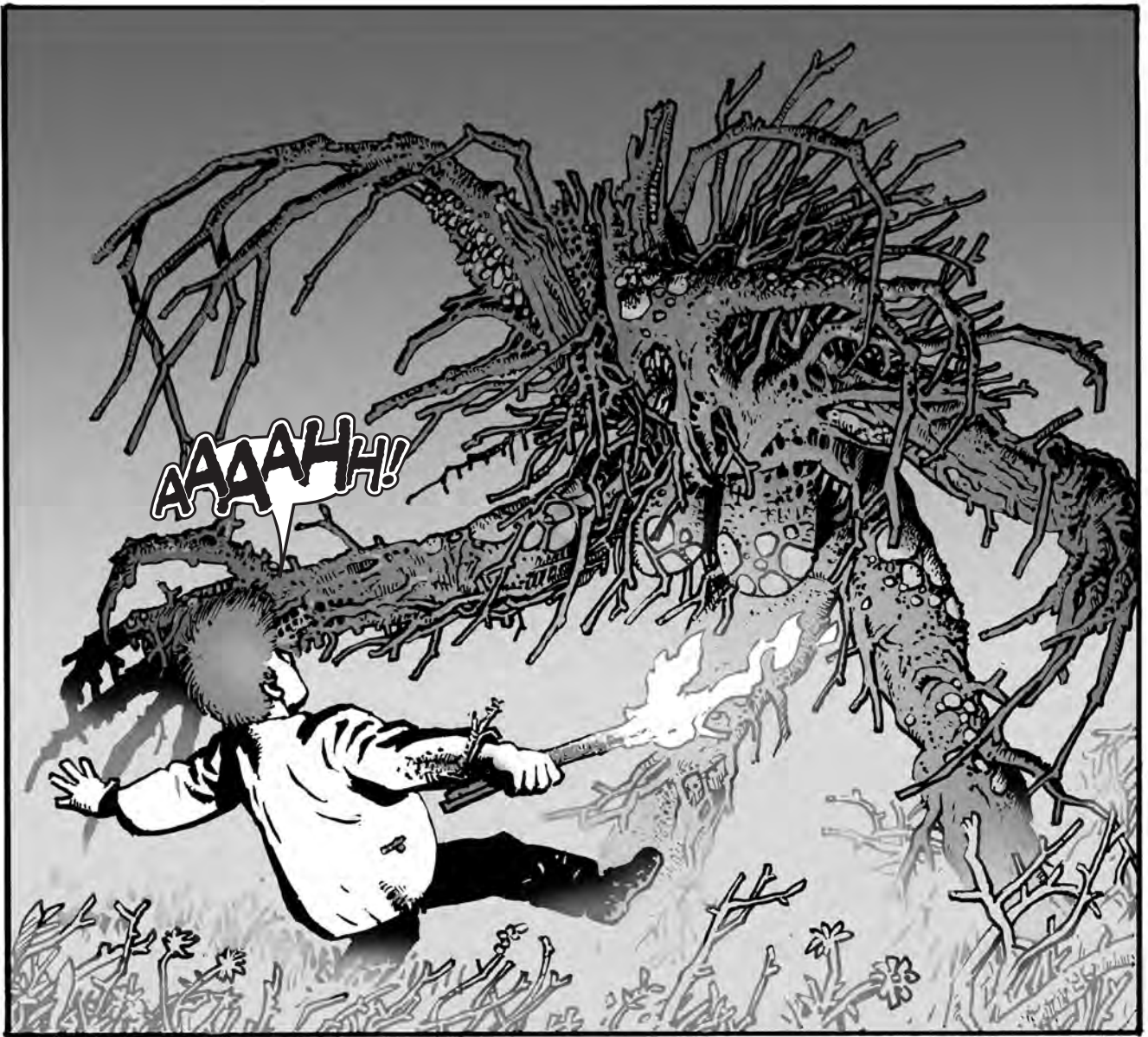
DOĐAVOLA!

UH...

ŠTA SU OVA
ČUDA?

NE!
NE MOGLU!

ŽAO
MI JE!

NISAM
MOGAO!

EEEEJAAAARRRGHHHH!!!

THWAK!

AAAH!

EERGGGH!

...I JA SHVATIH,
PREKASNO, DA TO
JE MOJ LIK!"

KRAJ

PREPOZNAVANJE

(IZ SERIJE DESAMA „SLJIVE S JUGOTA“)

*Opet mi dođe dan kad još kô dečak pravi
videh – jednom – hrastova starih udolinu
sivom izmaglicom pri tlu obavijenu,
gde obličja što vrebaju ludilo oskrnavi.
Sve bejaše isto – prizor puzavica divljih i gustih
što grle oltar gde znak urezani priziva
onog Bezimenog kom se hiljade dimova
popese, pre mnogo eona, iz tornjeva pustih.*

*Videh telo izduženo na memljivoj steni
i znadoh da stvari što tu se goste nisu ljudi,
znadoh da taj čudni, sivi svet tuđ je meni,
s Jugota, što iza zvezdane praznine bludi.
Tad telo to ka meni ispusti mrtvi krik
i ja shvatih, prekasno, da to je moj lik!*

A. F. LAVKRAFT
(PREDEVIAO: DEJAN OGNJANOVIĆ)

SEĆANJE

A. F. LAVKRAFT

OVDE JE TO
BILO, DŽEK. TVOJ
OTAC JE POSLEDNJI
PUT VIĐEN NA OVOJ
MALOJ STENOVITOJ
ZARAVNI.

ALI ZAŠTO SE
OVDE ZAUSTAVIO?
NEMA VIDLJIVIH ARHE-
OLOŠKIH RUŠEVINA.
NEMA NIČEGA.

BROŠ ILI NEKAKAV LIČNI UKRAS. IZGLEDA MI NEOBIČNO POZNATO.

KAKO ČUDNE VIZIJE PRIZIVA...

...I SNAŽNE!

KAO DA PROŽIVLJAVAM NEŠTO ŠTO SE DAVNO ODIGRALO.

KRALJ ME JE POSLAO U SPECIJALNU MISIJU DA OČISTIM OVAJ KRAJ OD POBUNJENIKA.

ALI PATROLE ISPRED NAS **POGREŠILE** SU U IZVEŠTAJIMA.

SPALILI SMO TELA, **DOKAZ** NAŠE GREŠKE.

TO NISU BILI NAORUŽANI POBUNJENICI.

BEZOPASNI NOMADI, UGLAVNOM **ŽENE I DECA.**

KRALJ **NE SME** DA SAZNA ZA OVU OMAŠKU.

MOJI LJUDI SU ŽUDELI
ZA **SLAVOM** I IZGARALI
ZA **BORBOM**.

NISU SHVATILI DA IM
OTPOR PRUŽA **NEKOLICINA**
OČAJNIH STARACA.

I **ČOPOR**
DECE KOJA
VRISUTE.

SPOPALA ME
JE GOMILA TE
KLINČURIJE.

MORAO
SAM DA SE
BRANIM!

PODIVLJALE
ŽENE **MANIJAČKI**
SU SE BORILE!

MORAO
SAM DA IH
SMIRIM!

IMAO SAM DA
OBAVIM **POSAO**.

SASVIM SAM
IH SMIRIO.

ONDA SU MI DVA KOPLJANIKA DOVELA TU **VEŠTICH.**

**KOPILE CRVLJIVOG PACOVA!
GORI U PAKLU!**

BILA JE OD LOŠE SORTE.

DANAS SI SEBI ZARADIO MESTO ISPOD **ĐAVOLOVE ZADNJICE!**

FINA DRAN-GULIJA!

KUNEM TI SE SVOJOM GOSPODARICOM **ŠUB-NIGURAT** DA ĆE TE ONA UZETI!

I TVOJU DECU, I DECU TVOJE DECE, I DECU NJIHOVE DECE... **AH!**

LIMU-KNI!

FINA IZRADA! SKORO DA SE PUT ISPLATIO SAMO ZBOG OVOGA.

ODJEDNOM MI JE TOPLO...

EE JAAAAAACH!

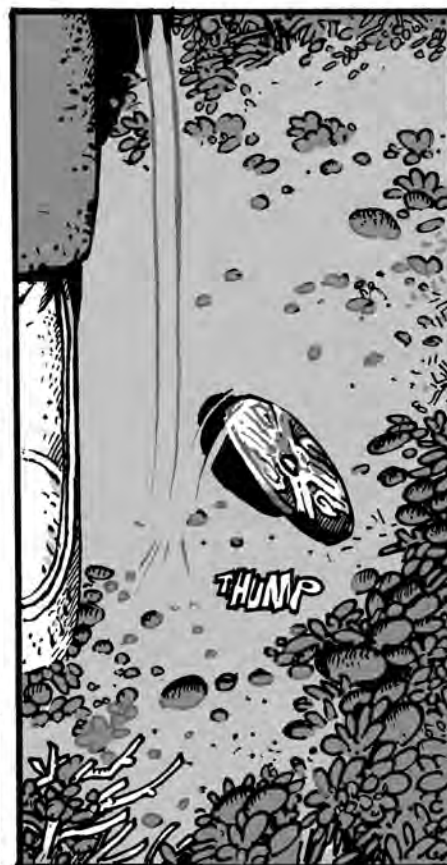

BOŽE, KAKVA
UŽASNA VIZIJA.
DELOVALA JE TAKO
STVARNO.

HEJ,
MOŽEŠ LI DA
PRIPOMOGNEŠ
OVAMO?

AKO BI
MOGAO DA
SAKUPIŠ MALO
GRANJA ZA
VATRU...

HEJ, JAGARE,
JESI LI NEŠTO
KAZAO?

ŠUB-NIGURAT
ČE TE UZETI. I TVOJU
DECU, I DECU TVOJE
DECE, I DECU NJIHOVE
DECE, SVE DO KRAJA
VREMENA!

NE! NE! NE!
NEEEEE...

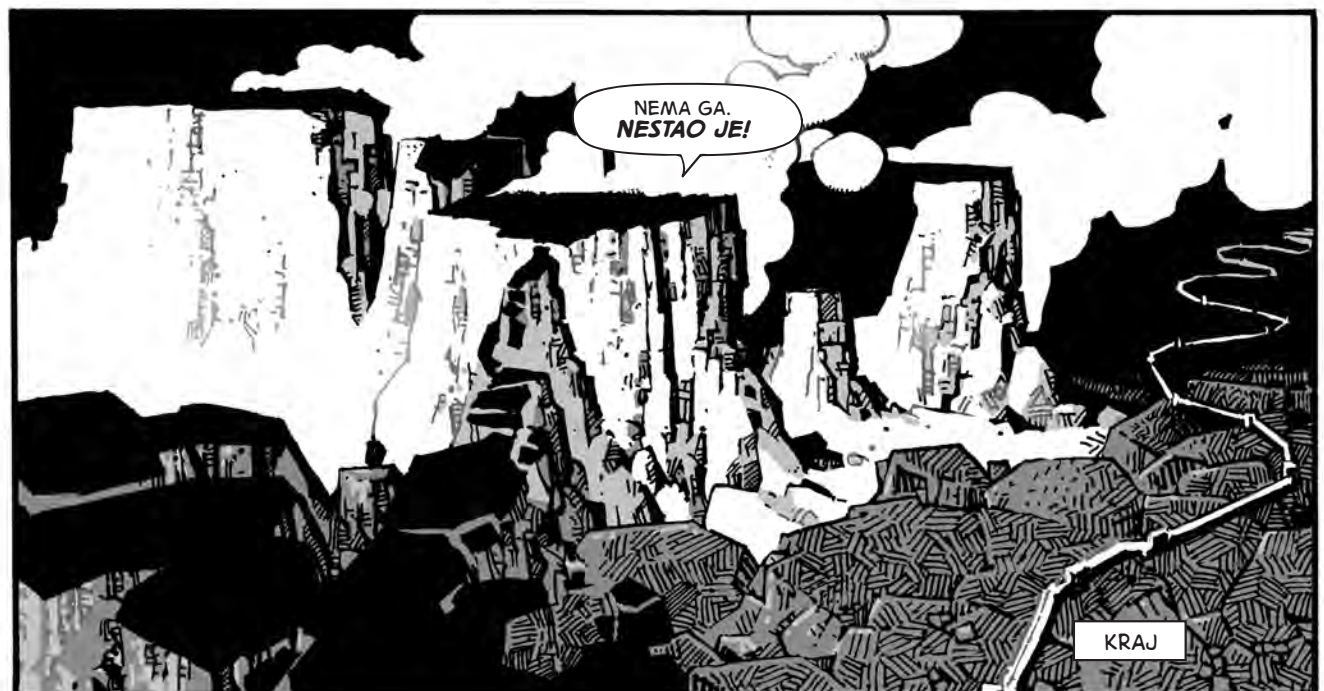

AAAAAUGGH!

TUM!

SEĆANJE

(IZ SERIJE PESAMA „GLJIVE S JUGOTA“)

*Divovske behu stepe i ravnice kamenite
pružene u beskraj pod zvezdanim svodom,
a logorska vatra tuđina jedva tek obodom
osvetli zveri s praporcima na studu zbite.
Daleko ka jugu ravnice se spuste i ustreme
ka cikcak liniji zida što, poput pitona,
drema još od nekog iskonskog eona,
jer zamrznu ga i okameni beskrajno vreme.*

*Drhtao sam čudno u vazduhu studenom,
ne znajući gde sam i kako dospeo sam ovde,
kad figura u mantiji spram vatre ustade
i priđe, i mojim me oslovi imenom.
Videvši mrtav lik što kukuljica skri,
zamre mi sva nada – jer shvatih usud zli.*

A. F. LAVKRAFT

(PREDEVIAO: DEJAN OGNJANOVIĆ)